

vedla a opatřila odbyť stroje na řezání uzenin odcizeného vetešníku A. S-ovi, namítá stěžovatelka, že zjištění soudu, že stroj byl ukraden, nestačí k odsouzení obžalované, pokud není přesně zjištěno, kdo a kdy jej ukradl, zda jí jej předal pachatel či osoba třetí a, zda věděla, že stroj byl ukraden. Důvody, jež soud uvádí pro své přesvědčení, že obžalovaná vědomě na sebe převedla stroj kradený, jsou prý pouhé domněnky (výtku nedostatku důvodů čís. 5 § 281 tr. ř.). Přesvědčující důvody bylo prý třeba uvést tím spíše, že obhajoba obžalované, že koupila stroj od H-ého, nebyla vyvrácena. Než zmateční stížnost není odůvodněna. Poněvadž předmětem podílnictví na krádeži jest prostě věc, pocházející z krádeže; poněvadž tohoto trestního činu se dopouští každý, kdo, jsa rozdílným od pachatele krádeže, takovou věc ukrývá, na sebe převádí nebo zašantročuje, stačí ke skutkové podstatě deliktu ve směru objektivním, že obžalovaná na sebe převedla stroj na řezání uzenin, pocházející z krádeže, což rozsudek formálně bezvadně zjišťuje; nezáleží na tom, kdo a kdy věc ukradl, ani na tom, převedla-li pachatelka odcizenou věc na sebe přímo od zloděje či od osoby třetí; nečiní proto nedostatek zjištění rozsudku v tomto směru rozsudek zmatečným podle čís. 9 a) § 281 tr. ř. Po stránce subjektivní stačí, což rozsudek rovněž zjišťuje, že pachatelka věděla, že věc, kterou na sebe převádí, pochází z krádeže. Poněvadž soud dotyčné zjištění odůvodňuje úvahami opřenými o výsledky provedeného řízení, z nichž se příslušný závěr soudu logicky podává, není odůvodněna ani výtku nedostatku (logických) důvodů.

Čís. 3605.

Okolnost, že obžalovaný letáky nečetl a jejich obsah neznal, je důležitou jen při stíhání rozšiřovatele tiskopisu ve smyslu § 7 tr. zák., nikoliv při pouhém kulposním deliktu zanedbání povinné péče.

Právní podřadění obsahu tiskopisu při určitém objektivním řízení (§ 493 tr. ř.) není závazným pro další řízení trestní.

Byla-li obžaloba podána pro přečin a pro přestupek zanedbání povinné péče, spáchaný rozšiřováním určitého tiskopisu, a to celým jeho obsahem, může soud i bez modifikace obžaloby sám podrobiti doslov tiskopisu obžalobou za závadný označený právnímu rozboru a podřaditi jej pod určité právní normy (§§ 259 čís. 3, 262, 267, 281 čís. 8 tr. ř.).

Důvody rozsudku tvoří s výrokem jeden celek; pokud stačí (§ 281 čís. 7 tr. ř.), přihlíží-li soud ke kvalifikaci trestnosti obsahu tiskopisu v určitém směru v důvodech, aniž se o ní zmiňoval ve výroku.

Ke skutkové podstatě přečinu zanedbání povinné péče rozšiřováním tiskopisu není v každém případě třeba soudní záповědi takového rozšiřování, ani, by rozšiřovatel věděl o cizozemském původu tiskopisu; stačí, mohl-li tiskopis v rozšiřovateli vzbuditi pozornost svým titulem, věcí v něm obsaženou, vyobrazením nebo způsobem zaslání.

Přestupek § 23 tisk. zák. není absorbován odsouzením obžalovaného pro trestný čin podle čl. III čís. 3 zák. čís. 142/1868; onen přestupek jest

pouhým ustanovením k zachování pořádku ve věcech tiskových, tento delikt sleduje ochranu veřejnosti před účinky trestného obsahu tiskopisů.

Skutečnost, že pouhý přestupek zanedbání povinné péče přistoupením další složky téhož činu nabývá všech náležitostí skutkové podstaty přečinu, ruší samostatné trvání skutkové podstaty onoho přestupku, ta jest absorbována přísněji kvalifikovaným přečinem a vznikem jeho v něm zaniká.

Nejde o změnu kvalifikace, již má na mysli plenární rozhodnutí sb. n. s. tr. č. 1597, byla-li trestná činnost obžalovaného, která původně byla kvalifikována nestejně, zrušovacím soudem kvalifikována jednotně, jako čin trestnější (přečin).

(Rozh. ze dne 2. října 1929, Zm I 201/29.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací po ústním líčení zmateční stížnosti obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Jičíně ze dne 5. ledna 1929, jímž byl stěžovatel uznán vinným jednak přečinem, jednak přestupkem podle čl. III čís. 3, 5 zákona ze dne 15. října 1868, čís. 142 ř. zák. (§ 42 zákona na ochr. rep.) a přestupkem podle § 23 zákona ze dne 17. prosince 1862, čís. 6 ř. zák. z roku 1863, částečně vyhověl, zrušil rozsudek ve výroku, jímž byl stěžovatel uznán vinným vedle přestupku podle § 23 tisk. zák. a přečinu podle čl. III čís. 3 a 5 zákona čís. 142/1868 ř. zák. a § 42 zákona na ochranu republiky též přestupkem podle čl. III čís. 3 zákona čís. 142/1868 ř. zák. a § 42 zákona na ochr. rep., dále ve výroku o trestu a ve výrocích s tím souvisejících, a uznal obžalovaného vinným jen přečinem podle čl. III čís. 3 a 5 zákona čís. 142/1868 ř. zák. v doslovu § 42 zákona na ochr. rep. a přestupkem podle § 23 tisk. zák. Odsouzení prohlásil nepodmíněným.

Důvody:

Zmateční stížností vytýkaná neúplnost řízení podle § 281 čís. 4 tr. ř. není odůvodněna, ježto průvodní návrh obžalovaným při hlavním přelíčení učiněný a mezitímním nálezem zamítnutý netýkal se okolností, jež by byly k obraně příhodné a pro otázku viny obžalovaného měly podstatný význam. Vždyť skutečnost, že obžalovaný letáky nečetl a obsah jejich neznal, o čemž vedl pět svědků, byla by důležitou jen při stíhání rozšiřovatele tiskopisu ve smyslu § 7 tr. zák. jako pachatele oněch trestných činů, jichž skutkovou podstatu obsah tiskopisu zakládá, nikoliv však při pouhém kulposním deliktu zanedbání povinné péče, kde znalost obsahu se nepředpokládá a jest skutečností nerozhodnou. Pokud se týče výtek podle čís. 5 § 281 tr. ř., není správné, že rozsudek neuvádí důvody, proč shledává v jednání obžalovaného přečin; ve směru tom jest dostatečným odůvodněním vzhledem k obsahu předpisu čl. III čís. 5 zák. čís. 142/1868 ř. zák. v doslovu § 42 zák. na ochr. rep. zjištění, že obsah tiskopisu tvoří skutkovou podstatu přečinu podle § 14 čís. 1 zák. na ochr. rep. jakož i podrobné právní odůvodnění ohledně náležitostí deliktu za-

nedbání povinné péče. Pokud zmateční stížnost shledává rozsudek neúplným proto, že nepřihlíží k obsahu tiskového nálezu přečteného při hlavním přelíčení, podle něhož byl obsah téhož tiskopisu zabaveného v objektivním řízení právně jinak podřazen, než jak učinil nalézací soud, nejde ani tu o skutečnost rozhodnou, neboť právní podřadění obsahu tiskopisu při určitém objektivním řízení není závazným pro další řízení trestní. Zmateční stížnost mylně a nevhodně dovolává se ustanovení § 493 tr. ř.; to ponechává veřejnému obžalobci na vůli, zda shledává potřebným ve veřejném zájmu vymoci na soudu objektivní nález, že obsahem tiskopisu byl spáchán trestný čin, při čemž není vyloučeno, že z toho neb onoho důvodu netrvá na zjištění, že obsah téhož tiskopisu zakládá současně skutkovou podstatu jiného trestného činu, aniž by nálezem takovým bylo prejudikováno každému dalšímu posouzení obsahu téhož tiskopisu, ať již v jiném objektivním nebo v subjektivním řízení. Poněvadž obžaloba byla podána na stěžovatele pro přečin a pro přestupek zanedbání povinné péče, spáchaný rozšiřováním určitého tiskopisu, tedy pro kulposní pachatelství deliktu založeného obsahem tiskopisu, a to celým jeho obsahem, mohl nalézací soud bez jakékoliv pozměny obžaloby veřejným obžalobcem sám podrobiti doslov tiskopisu obžalobou za závadný označený právnímu rozboru a podřaditi pod určité právní normy, ježto tím se nic nemění na činu stěžovatelově, pro kterýž jediné jest obžalobou stíhán (§ 259 čís. 3, 262, 267 tr. ř.); tím méně lze shledávati zmatečnost podle § 281 čís. 8 tr. ř. ve výroku rozsudku, jenž v části obsahu letáku shledává skutkovou podstatu přečinu podle čl. IV. a V. zák. čís. 8/1863 ř. zák. podle doplnění obžaloby státním zástupcem při hlavním přelíčení. Námitka stížnosti doličující výtku podle § 281 čís. 8 tr. ř. tím, že veřejný obžalobce nebyl vzhledem k původnímu doslovu obžaloby a vzhledem k svému prohlášení, že k jinému stíhání obžalovaného nemá důvodu, již oprávněn obžalobu u hlavního přelíčení doplňovati, není na místě, neboť doplněním obžaloby výkladem závadného doslovu tiskopisu nebylo stíhání obžalovaného, omezující se stále jen na delikt zanedbání povinné péče, rozšířeno o další skutek, a jak již uvedeno, i bez onoho prohlášení obžalobcova bylo nalézacímu soudu ponecháno samostatně podrobiti obsah tiskopisu právnímu rozboru a podřadění pod určité trestní normy. Nelze mluvit ani o zmatečnosti ve smyslu § 281 čís. 7 tr. ř. proto, že se rozsudek ve výroku nezmiňuje o tom, že nalézací soud neshledal v obsahu tiskopisu též skutkovou podstatu zločinu podle § 15 čís. 3 zák. na ochr. rep., ač obžaloba i v tom směru byla podána. Předmětem obžaloby jest tu jen skutek obžalovaného, rozšiřování závadného tiskopisu, při čemž trestnost obsahu v určitém směru jest jen náležitostí čin obžalovaného provázející, aniž by sama o sobě byla předmětem obžaloby; rozsudek tento skutek stěžovatelův plně vyčerpává i ve výroku, i v důvodech, které tvoří s výrokem jednotný celek; v těchto zejména též k oné kvalifikaci trestnosti obsahu ve směru zločinu podle § 15 čís. 3 zák. na ochr. rep. výslovně přihlíží a nedostatek její odůvodňuje.

Po stránce hmotněprávní nelze souhlasiti s názorem stížnosti, že přestupek podle § 23 tisk. zák. byl již absorbován odsouzením obžalovaného pro trestný čin podle čl. III. čís. 3 zák. čís. 142/1868 ř. zák., ana skutková podstata tohoto trestného činu předpokládá rozšiřování tiskopisu způsobem v § 23 tisk. zák. zakázaným. Trestní ustanovení čl. III. čís. 3 cit. zák. upravuje větší počet skutkových podstat přestupku (přečinu zanedbání povinné péče), z nichž jen prvá předpokládá rozšiřování způsobem v zákoně zakázaným (§ 23 tisk. zák.), obžalovaný pak kromě této byl uznán vinným též ve smyslu poslední skutkové podstaty téhož ustanovení, že rozšiřoval spis v cizozemsku vydaný, a to takový, že mohl vzbuditi pozornost svým titulem, věcí v něm obsaženou a vyobrazením. Kdežto § 23 tisk. zák. jest jen ustanovením k zachování pořádku ve věcech tiskových, sleduje čl. III. čís. 3 zák. čís. 142/1868 ř. zák. ochranu veřejnosti před účinky trestného obsahu tiskopisu, a tento rozdílný účel a cíl obou trestních norem, rozdílná ochrana různých právních statků nepřipouští, by činnost ve směru jediném (rozšiřování závadného tiskopisu) konsumovala současně probíhající činnost jinou, podléhající rovněž trestnímu stíhání (rozšiřování tiskopisu způsobem v § 23 tisk. zák. vyznačeným). Mylným jest i názor zmateční stížnosti, že ke skutkové podstatě přečinu zanedbání povinné péče rozšiřováním tiskopisu jest v každém případě třeba soudní záповědi rozšiřování, po případě i vědomosti o tom, že se jedná o tiskopis v cizině vydaný. Jak již podotčeno, článek III. čís. 3 cit. zák. upravuje více skutkových podstat trestného opomenutí povinné péče rozšiřovatelem, obžalovaný nebyl uznán vinným tím, že rozšiřoval tištěný spis trestného obsahu, ač to bylo nálezem soudcovským zapovězeno a náležitě vyhlášeno, nýbrž pro jiné skutkové podstaty onoho deliktu. Není třeba, by rozšiřovatel věděl o cizozemském původu tiskopisu; to jest náležitostí jen při poslední skutkové podstatě onoho trestního předpisu předpokládanou a nutnou, a jest ta náležitost splněna za okolností jinak zákonem předpokládaných, když takový tiskopis mohl v rozšiřovateli vzbuditi pozornost svým titulem, věcí v něm obsaženou, vyobrazením, po případě i způsobem zaslání, což rozsudek vzhledem k doznanému vědomí obžalovaného, čeho se leták týče, zjišťuje způsobem formálními výtkami nedotčeným. Pokud zmateční stížnost s hlediska § 281 čís. 11 tr. ř. shledává rozsudek zmatečným pro vyměření trestu, jednak vězení, jednak peněžitě pokuty, stačí poukázati na poslední větu ustanovení § 267 tr. zák., z níž jest jasné zřejmo, že právě opak žádaný zmateční stížností přivodil by zmatečnost rozsudku ve směru vykročení z trestní moci. Není proto zmateční stížnost odůvodněna ve směru žádného z oněch zmatků.

Jest však v právu, pokud vytýká rozsudku, že uznává obžalovaného vinným současně přečinem i přestupkem zanedbání povinné péče podle čl. III. čís. 3 a 5 zák. čís. 142/1868 ř. zák. a § 42 zák. na ochr. rep. Rozsudek sice výslovně neuvádí, v čem odlišuje přestupek zanedbání povinné péče od přečinu, z citace čl. III. čís. 5 odst. 1 a 2 jest však zřejmo, že má na mysli doslov § 42 odst. 2 a 3 zák. na ochr. rep. a, že pod přestupek zanedbání povinné péče zahrnuje rozšiřování tiskopisu, pokud

zakládá svým obsahem přečiny podle § 14 čís. 5 zák. na ochr. rep. a podle čl. IV. a V. zák. čís. 8/1863 ř. zák., ana závadnost obsahu s hlediska § 14 čís. 1 zák. na ochr. rep. rozsudkem rovněž zjištěná kvalifikuje totéž zanedbání povinné péče jako přečin. Ježto však v souzeném případě jde o jediný a jednotný skutek, neodpovídalo by povaze tohoto kulposního činu, by jedno a totéž opomenutí, rozšiřování téhož tiskopisu, současně zakládalo oba stupně deliktu podle čl. III. čís. 3 cit. zák., přečin i přestupek podle toho, ke kterým částem téhož tiskopisu se přihlíží; skutečnost, že pouhý přestupek zanedbání povinné péče přistoupením další složky téhož činu nabývá všech náležitostí skutkové podstaty přečinu, ruší samostatné trvání skutkové podstaty pouhého přestupku zanedbání povinné péče a tato zúplna jest absorbována přísněji kvalifikovaným přečinem a vznikem jeho v něm zaniká. Bylo proto zmateční stížnosti s hlediska uplatňovaného zmatku § 281 čís. 9 a) tr. ř. vyhověti, rozsudek v uvedeném směru zrušiti a obžalovaného odsouditi podle § 288 čís. 3 tr. ř., pro přestupek § 23 tisk. zák. a pro přečin podle čl. III. čís. 3 zák. čís. 142/1868 ř. zák. a podle § 42 odst. 2 zák. na ochr. rep., jak ve výroku rozsudku uvedeno.

Trest podmíněně odložen nebyl jednak proto, že obžalovaný byl již jednou pro tiskový delikt (§ 23 tisk. zák.) odsouzen a jeví tudíž sklon k páchání podobných přečinů, kromě toho velí veřejný zájem, by tak těžké delikty obsažené v rozšiřovaném letáku byly co nejdůrazněji potlačeny (čl. III. čís. 5 zákona ze dne 15. října 1868, čís. 142 ř. zák. v doslovu § 42 zák. na ochr. rep. a § 35 téhož zákona). Při tom se podotýká, že v souzeném případě vyhověním zmateční stížnosti nejde o změnu kvalifikace, již má na mysli plenární rozhodnutí nejvyššího soudu uveřejněné pod čís. 1597 sb. n. s., takže zrušovací soud mohl o podmíněném odkladu výkonu trestu ihned samostatně rozhodnouti.

Čís. 3606.

Slova »brutální« se v obecné mluvě běžně užívá nejen k označení fysické hrubosti (násilného jednání, manuálního), nýbrž i ve smyslu přeneseném, o každém jednání hrubě se přičícím slušnosti a společenskému taktu, třebaže hrubost se neprojevila po stránce fysické násilnými skutky, nýbrž slovy nebo jiným způsobem.

(Rozh. ze dne 2. října 1929, Zm I 327/29.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost soukromého obžalobce do rozsudku krajského jako kmetského soudu v Kutné Hoře ze dne 8. března 1929, jímž byl obžalovaný podle § 259 čís. 3 tr. ř. sprostěn z obžaloby pro přečin proti bezpečnosti cti tiskem podle §§ 488, 491 tr. zák. a § 1 zákona ze dne 30. května 1924, čís. 124 sb. z. a n., mimo jiné z těchto